

Паниум — Рақами Якум

Боби ёздаҳум

Jeff Pippenger

2025-02-25

Муддатеест, ки мо диққати худро ба таърихи пинҳони Дониёл 11:40 равона кардаем, ва дар ҳафтаҳои охир Худованд мулоҳизаи моро ба ояти 27 ҷалб намудааст:

Ва дили ҳар дуи ин подшоҳон ба бадӣ моил хоҳад буд, ва онҳо бар сари як дастархон дурӯғ хоҳанд гуфт; аммо ин муваффақ нахоҳад шуд, зеро ки анҷом ҳанӯз дар вақти муқарраршуда хоҳад буд. Дониёл 11:27.

Дар ибтидо ман нисбат ба ҷузъиёт—кай, кучо ва кӣ бар он миз нишаста, ба якдигар дурӯғ мегуфтанд—номуайян будам, аммо ин саволҳо акнун мавриди баррасӣ қарор доранд. Дар давоми чанд шанбеи гузашта, ҳангоми кор кардан бар ин сатрҳо, ман баъзе иштибоҳҳо содир кардам. Бо вучуди ин, тавассути он чи ман онро роҳнамоии иноятomez меҳисобам, иттиҳодҳое, ки дар оятҳои 13–15 ифода ёфтаанд ва бо Қайсарияи Филиппӣ рамзгузори шудаанд, ба тадриҷ ошкор шудан гирифтанд. Гарчанде ки баъзе унсурҳо ҳанӯз ба дақиқсозӣ ниёз доранд, ман бовар дорам, ки Худованд дасти Худро аз болои ин оятҳо бардоштааст, то маънои онҳо ошкор гардад.

Ин фаҳмиш фавран баъд аз ҷаласаи Zoom-и шанбеи гузашта шакли равшан гирифт. Як ҳафта пештар, маро ҳамтаъсирии печидаи таърихҳо дар оятҳои 10–15 саҳт ба андеша бурда буд. Ман матнеро навишта, ба чанд нафар фиристодам, ки дар он андешаҳои худро баён карда будам, ва хоҳиш намудам, ки шомӣ ҷумъа онҳоро ба иштирок гузорам. Ман мекушидам масъалаҳои дар дохили он оятҳоро низом бахшам, бо итминони он ки дар он ҷо чизе амиқан муҳим мавҷуд аст. Ҳаст, аммо он чизе набуд, ки ман дар аввал пешниҳод карда будам. Бо вучуди иштибоҳҳои ман дар давоми якуним ҳафтаи гузашта, ҳангоме ки бо ин порча дасту гиребон будам, ман як инояти ошноро дарк менамоям. Худованд ҳақиқати хоссе ва ҳаётан муҳимро аз мӯҳр мекушод. Вақте ки унсури инсонӣ пурра ошкор гардида, канор гузошта мешавад, ҳақиқат — ки онро Шери қабилаи Яҳудо кушодааст — ҳатто аз он чи ман дарёфта будам, амиқтар будани худро нишон медиҳад.

Оятҳои панҷум то нӯҳум

Путин, ҳамчун подшоҳи ҷануб, Птолемейро инъикос мекунад, ки дар ҷанги Украина пирӯз хоҳад шуд ва ояти 11-ро ба иҷро мерасонад. Аз лиҳози таърихӣ, пирӯзии Птолемей IV Филопатор дар Ҷанги Рафия ин оятро ба иҷро расонд ва муваффақияти наздики Путинро пешакӣ тасвир намуд. Оятҳои 5–9 таърихеро бо тафсилоти бисёр дақиқ баён мекунанд, ки ҳукмронии 1,260-солаи папагиро (538–1798) пешнамоӣ мекунад. Ин тафсилот дар гузашта борҳо мавриди баррасӣ қарор гирифтаанд, бинобар ин ман дар ин ҷо як аломати роҳи нубуввати, ки дар оятҳои 5–9 ба иҷро расида ва дар давраи аз 538 то 1798 низ тақрор ёфтааст, барҷаста месозам.

Ин давра бо аҳднома миёни подшоҳии чанубии Птолемей ва подшоҳии шимолии Селевкий оғоз ёфт, ки он замон мӯҳр гардид, вақте ки подшоҳи чануб духтари худро ба никоҳи подшоҳи шимол дод. Ин иттиҳод як давраи ҳафтсоларо оғоз намуд, ки он замон ба поён расид, вақте ки подшоҳи чануб ба шимол ҳамла кард, подшоҳи шимолро асир гирифта ба Миср бурд, ва подшоҳи асир баъдтар пас аз он ки аз асп афтод, вафот кард.

Аҳди шикаста

Хучум аз шикастани аҳд бархост. Пас аз он ки давраи ҳафтсола оғоз ёфт, подшоҳи шимол зани аввалини худро канор гузошт, то бо шохдухтари чануб издивоҷ кунад ва аҳдро устувор созад. Баъдтар ӯ зани чанубиро рад кард ва маликаи аслии худро дубора ба мақоми пешинааш баргардонд. Ин амр маликаи аввалро водошт, ки маликаи чанубӣ ва ҳамроҳонашро ба қатл расонад, ва ин хонадони маликаи чанубиро дар Миср ба ғазаб овард.

Бо фаросати нубувватӣ, ҳафт солро метавон ҳамчун ду давраи сеюнимсола дид, чунон ки бо сеюним соли пеш аз солиб ва сеюним соли баъд аз он нишон дода шудааст, ки дар якҷоягӣ он ҳафтaro ифода мекарданд, ки Масех дар он аҳдро устувор гардонд. Сеюним ҳамчунин дар лаънати «ҳафт замон», ки бар подшоҳии шимолии Исроил аз соли 723 то м. то соли 1798 иҷро гардид, шинохта мешавад. Он «ҳафт замон» ба ду давраи ҳазору дусаду шаст тақсим мешавад, ки соли 538 нуқтаи миёнаи он аст. Ин намунаҳои ҳафт, ки ба ду давраи сеюним тақсим шудаанд, тасодуфӣ нестанд; онҳо қасдан ва ҳадафмандонаанд.

Дар тақсимои ҳафта Масех аҳдро тасдиқ намуд; солиб марказро ифода мекунад, ва бо ин амал Масехро муайян месозад, ки Паёмро шахсан дар давоми сеюним сол пешниҳод мекард, ва пас аз он шогирдонаш ҳамин паёмро дар ҳамаи мӯҳлат пешниҳод намуданд. Дар «ҳафт замон» бар зидди салтанати шимолӣ, соли 538 таърихро ба даврае чудо мекунад, ки дар он бутпарастӣ муқаддасгоҳ ва лашкарро поймол мекард, ва пас аз он папагарӣ муқаддасгоҳ ва лашкарро барои ҳамаи мӯҳлат поймол менамуд. Дар рамзшиносии нубувватӣ «ҳафт» бо сеюним ифода мешавад, ки он, дар навбати худ, бо чилу ду моҳ, сеюним рӯз ё сол, ҳазору дусаду шаст, бисту панҷу бист ва «як замон, ду замон ва ним замон» ифода мегардад. Дар заминаи матн, ҳамаи ин рақамҳо ба ҷойи якдигар истифода мешаванд.

Шартномае, ки миёни Подшоҳии Птолемей — ки аз ҷониби авлоди Птолемей I (яке аз сарлашкарони Искандари Мақдунӣ) идора мешуд ва Мисрро тахти тасарруф дошт — ва Империяи Селевкиён — ки аз ҷониби авлоди Селевки I (дигаре аз сарлашкарони Искандар) идора мешуд ва бахши зиёди Шарқи Наздик, аз ҷумла Сурияро, дар ихтиёр дошт — баста шуд, ҷанги дуввуми Сурияро дар соли 253 то милод ба поён расонд. Ҷанг ҳафт сол пештар, дар соли 260 то милод, оғоз ёфта буд. Ҳафт сол пас аз тасвиби ин шартнома, он дар соли 246 то милод шикаста шуд. Чордаҳ сол, ки ба ду давраи ҳафтсола чудо мешавад. Нимаи аввал ҷанг аст ва нимаи дуввум сулҳ. Ин чордаҳ сол бо ҷанги дуввуми Сурия оғоз мешавад ва бо ҷанги саввуми Сурия анҷом меёбад. Ин гуна симметрия дар таърих боз ҳам равшантар мегардад, вақте дарк мекунед, ки ин таърих дар оятҳои панҷ то нӯҳи боби ёздаҳум тасвир шудааст. Шартнома ва шикастани он меҳвари ин оятҳо ва таърихест, ки ин оятҳоро иҷро кардааст.

Ин ба ҳукмронии папагӣ аз соли 538 то 1798 мутобиқат мекунад. Наздик ба анҷоми он давра, Наполеон Бонапарт бо Ватикан аҳднома баст. Наполеон, бо истинод ба вайрон кардани Шартномаи Толентиной соли 1797 аз ҷониби Ватикан, дар соли 1798 генерал Бертьерро фиристод, то папаро асир гирад. Папа дар соли 1799 дар Фаронса вафот кард. Ин давраи 1,260-сола дар оятҳои 31–39 ба тафсил баён шудааст.

Таърихи оятҳои 5–9 ба таърихи оятҳои 31–39 ҳаммонанд аст ва дар дохили Дониёл 11 ду шоҳидро фароҳам меоварад. Ҳар ду силсила нишонаҳои нубуввати яқсонро дар бар мегиранд ва равобити байни подшоҳони ҷануб ва шимолро ошкор месозанд. Ҳар як давра бо сеюним сол рамзгузорӣ шудааст ва бо пирӯзии подшоҳи ҷануб, дастгир кардани подшоҳи шимол ва бурдани ӯ ба замини ҷануб, ки дар он ҷо ҳар ду подшоҳи шимол мемиранд, анҷом меёбад. Дар ҳар ду ҳолат, ҷунон ки матн меғӯяд, подшоҳи ҷануб бо ғанимат бозмегардад:

Ва худоёни онҳоро низ, бо амиронашон ва бо зарфҳои гаронбаҳои нукра ва тиллояшон, ба Миср асирона хоҳад бурд; ва ӯ аз подшоҳи шимол солҳои бештар давом хоҳад кард. Дониёл 11:8.

Барои Птоломей ин ганҷе буд, ки пештар аз ҷониби подшоҳи шимол ғорат шуда буд; барои Наполеон бошад, ин сарватҳои Ватикан буд, ки ғорат гардида, ба Фаронса бурда шуд. Ин ду ҳатти шаҳодат нишон медиҳанд, ки марғи подшоҳи шимол бо аз асп афтодан рамзгузорӣ шудааст. Дар Ваҳй 17, зане ки бар ҳайвони ваҳшӣ савор аст, Калисои католикиро намоёндагӣ мекунад:

Пас маро дар рӯҳ ба биёбон бурд; ва занеро дидам, ки бар ҳайвони сурхранг нишаста буд, ки пур аз номҳои куфр буд ва ҳафт сару даҳ шох дошт. Ваҳй 17:3.

Ваҳшиё, ки вай бар он савор аст, Созмони Милали Муттаҳид мебошад. Ваҳй 17 барқарор шудани қудрати ӯро пас аз захми марговари соли 1798 тасвир мекунад. Ҳамчун подшоҳии ҳаштум, вай ҳукмронии худро аз нав оғоз менамояд, ки бо савор шудан бар ваҳшӣ рамзӣ ифода шудааст:

Ва зане, ки дидӣ, ҳамоно шаҳри бузург аст, ки бар подшоҳони замин ҳукмронӣ мекунад. Ваҳй 17:18.

Заҳми марговари соли 1798 пешакӣ дар оятҳои 5–9 тасвир шудааст, вақте ки подшоҳи шимол аз асп афтода, мурд. Ин ду сатр дар Дониёл 11 ба таври мувозӣ бо оятҳои 41–45 ҷараён мегиранд. Қонуни якшанбе дар ИМА, ки дар ояти 41 нишон дода шудааст, савори ниҳони папагӣ бар ҳайвонро оғоз мекунад — даврае, ки дар ин ду сатр инъикос ёфтааст. Вақте ки Эллен Уайт қайд мекунад, ки «қисми зиёди таърихе», ки дар Дониёл 11 иҷро шудааст, «такрор хоҳад шуд», оятҳои 5–9 ва 31–39 бо оятҳои 41–45 мувофиқат мекунанд.

Танҳо Ояти Чилум

Аз ояти 31 то 45, танҳо ояти 40 берун аз давраи нубуввати сеюним рӯз қарор дорад. Он таърихи вижаеро дар сеяки ниҳони 45 ояти Дониёл ифода мекунад. Дар ояти 16, таърихи Руми бутпарастии Императорӣ тавассути ҷаҳор ҳоким ошкор мегардад — Помпей, Юлий

Қайсар, Август Қайсар ва Тиберий Қайсар. Пирӯзии Август дар Ҷанги Актиум дар соли 31 то милод ҳукмронии 360-солаи Руми Императориро оғоз кард ва «замон»-и ояти 24-ро иҷро намуд:

Вай ба озоиштагӣ ҳатто ба серҳосилтарин ҷойҳои вилоят дохил хоҳад шуд; ва он ҷиро ба амал хоҳад овард, ки на падаронаш карда буданд ва на падарони падаронаш; ва миёни онҳо ғанимат, тороч ва сарватро тақсим хоҳад кард; инчунин тадбирҳои ҳудро бар зидди қалъаҳои мустаҳкам то муддате пешбинӣ хоҳад намуд. Дониёл 11:24.

Пас аз Актиум, Рум Мисро дар соли 30 то милод ба як вилоят табдил дод. Сесаду шаст сол баъдтар, дар соли 330, Константин пойтахти империяро аз Рум ба Константинопол кӯчонд. Ин «замон» аз назари нубувват бо 1,260 соли ҳукмронии папа ва 7 соли ояҳои 5–9 мувофиқат мекунад.

Аз ояти 16 то ояти 30, Рими бутпарастии Императорӣ ҳукмфармо мебошад, ки иттиҳоди Маккабиён бо Рим ва насаби Масеҳро дар бар мегирад. Бо вуҷуди ин, ояҳои 16–30 бо ояҳои 31–39 ва 41–45 мутобиқат доранд. Пас, дар 30 ояти охири Дониёл 11, як хатти пайвастаи нубувватӣ падида меояд, ба истиснои ояти 40, ки дар он «замони интиҳо» дар солҳои 1798 ва 1989 нишон дода шудааст.

Ба истиснои андаке дар ояҳои 2 ва 3 — ки дар он ҷо ҳаштумини охири ҳашт подшоҳ ба тасаллут бар даҳ подшоҳи Созмони Милали Муттаҳид мегузарад — ду ояти аввал бо ояти 40 мувофиқат мекунад ва қонуни якшанбе, ҳамчунин гузариш аз салтанати шашум ба салтанатҳои ҳафтум ва ҳаштумро ифода менамоянд. Ояҳои 3 ва 4 бо ояти 45 ва Дониёл 12:1 мувофиқат мекунад ва зухур ва сукути салтанати юнониро тасвир менамоянд, ки ба барпошудан ва нобудии папай дар ояҳои 41 то Дониёл 12:1 мувоҷеъ мебошанд. Ҳам зан ва ҳам ҳайвоне, ки ӯ бар он савор аст, бе ёрӣ ба поён мерасанд ва ҳамин тавр оғоз ва анҷоми Дониёл 11-ро берун аз таърихи ояти 40 ҷорҷӯбабандӣ мекунад. Искандари Мақдунӣ рамзи Созмони Милали Муттаҳид аст, ки бо ғоҳишаи Сур (подшоҳи шимол аз ояти 41 ба баъд) зино мекунад; ва ҳар ду ҳам ҳайвонанд ва ҳам аждаҳо.

Ояҳои нӯҳум ва даҳум

Ояҳои 5–9 дар вақти охир, дар соли 1798, ба анҷом мерасанд, дар ҳоле ки ояти 10 соли 1989-ро ишора мекунад. Пас, фосилаи байни ояҳои 9 ва 10 — аз 1798 то 1989 — қисми ошкоршудаи ояти 40-ро ифода намуда, таърихи пинҳони онро оғоз мекунад. Барои равшанӣ: қариб ҳар як оят дар Дониёл 11 ҳукмронии папагиро аз 538 то 1798 инъикос мекунад. Ояти 40 давраи аз 1798 то қонуни якшанбе дар ИМА-ро дар бар мегирад. Ояҳои 6–9 давраи папагиро ҳамчун тимсол нишон медиҳанд, дар ҳоле ки ояти 10 сукути ИЧШС-ро дар соли 1989 пешгӯӣ мекунад. Бинобар ин, ояҳои 11–15 аз 1989 то қонуни якшанбе тӯл мекашанд, чунон ки дар ояҳои 16, 31 ва 41 ифода ёфтааст.

Ояти 40 ба ду қисм ҷудо мешавад. Қисми аввал, аз соли 1798 то 1989, бо «вақти охир» оғоз меёбад ва бо ҳамон «вақти охир» ба анҷом мерасад. Нимаи дуюм аз соли 1989 оғоз мешавад, ҳамон ҷое ки нимаи аввал ба поён мерасад. Ояҳои 1 ва 2 пайдарпаии президентҳоро, ки аз

соли 1989 оғоз мешавад, муайян мекунад ва бо қисми дуёми ояти 40 мувофиқат доранд. Ояти 11 оғози ҷанги Украина дар соли 2014-ро нишон медиҳад, дар ҳоле ки ояти 12 оқибатҳоеро барҷаста месозад, ки подшоҳи ҷануб, ки пирӯз гардидааст, бар худ меоварад. Ояти 13 ба иҷро наздик мешавад, аммо дар ин ҷо мо қайд мекунем, ки ояти 11 дар дохили қисми дуёми ояти 40 ҷой дорад — баъд аз соли 1989, вале пеш аз қонуни якшанбе (ояти 41).

Оятҳои 13–15 ба Ҷанги Панйум дар соли 200 то м. ишора мекунад, ҳамон сола ки Руми бутпараст, вобаста ба он ҷанг, ба амалҳои инсонӣ нуфузи худро оғоз намуд. Азбаски ин воқеа хеле пеш аз ворид шудани Помпей ба Уршалим дар ояти 16 ба вуқӯъ пайваستاаст, он далели таърихӣ фароҳам меоварад, ки ояти 41-ро ҳамчун қонуни якшанбе дар ИМА муайян мекунад.

Ҳар як хати нубувватӣ ва иҷрои таърихӣ он дар Дониёл 11 ё дар доираи таърихӣ ояти 40 қарор дорад (аз соли 1798 то қонуни якшанбе), ё аз ояти 41 то Дониёл 12:1. Аз 45 оят, оятҳои 1, 2, 7–15 ва 40 — ки дар маҷмӯъ дувоздаҳ оятро ташкил медиҳанд — ҳангоми қабат ба қабат гузоштани хат бар хат, ба ҷадвали замони ояти 40 тааллуқ доранд. Ояти 40 дар соли 1989 ба ду қисмат ҷудо мешавад. Оятҳои 1, 2 ва 10–15 бо нимаи дуёми он мутобиқат мекунад. Оятҳои 1 ва 2 хати президентҳоро дар таърихӣ ҳайвони заминӣ пайгирӣ мекунад, дар ҳоле ки оятҳои 10–15 се ҷанги ниёбатиро тасвир мекунад, ки аз ҷониби подшоҳи шимол (қудрати папавӣ) аз соли 1989 то қонуни якшанбе ташкил карда шудаанд. Ин се ҷанги ниёбатӣ бо Иёлотӣ Муттаҳида оғоз меёбанд, ки дар ояти 40 ҳамчун «аробаҳо, киштиҳо ва саворагон» муайян шудаанд.

Мо дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.